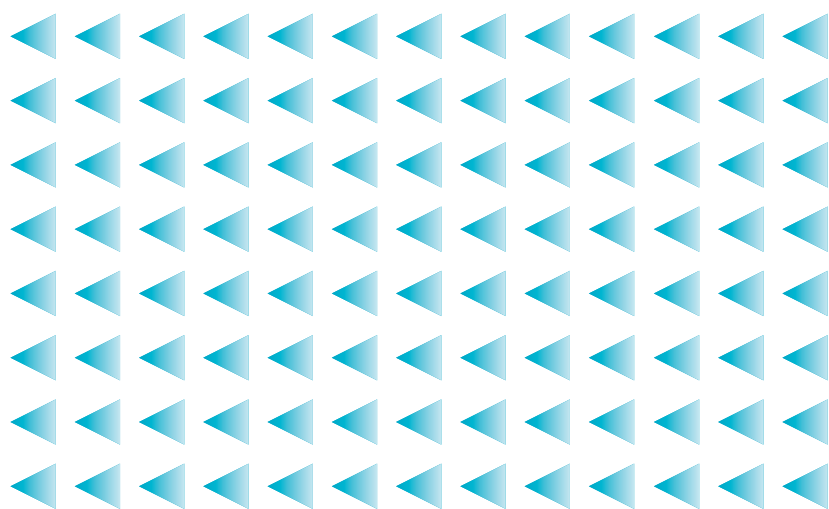

MEEVAART

tegenstroom of

COLOFON

Tekst: Pierre Mehlkopf,
voorzitter Stichting Meevaart Ontwikkel Groep
Vormgeving: bureau BeeldTaal
Druk: Drukkerij Grafia
Oplage: 300 exemplaren

Uitgave ter ere van de opening van de Meevaart,
Balistraat 48, Amsterdam
4 februari 2012

INTRODUCTIE

Op 4 februari 2012 wordt het gerenoveerde centrum Meevaart officieel opengesteld voor gebruik. In beleidsdocumenten heet het voormalige buurthuis nu een Huis van de Wijk en daarmee wordt op een aardige manier gemaskeerd dat bezuinigingen op welzijn tot vermindering van het aantal vierkante meters beschikbare ruimte voor bewonersinitiatieven leidt. Onderliggend wordt daarmee ook het faillissement uitgesproken over het oude sociaal-culturele werk. Het past niet meer in wat nu 'Welzijn Nieuwe Stijl' wordt genoemd. Het moet allemaal anders.

In de kritiek op het welzijnswerk staat de overheid niet alleen. Bewoners sluiten zich daar graag bij aan. Maar wie beter luistert hoort dat bewoners positief zijn over de eigen activiteiten en negatief over de welzijnsorganisatie. Waar deze decennia terug nog bestond uit een kleinschalige stichting met een vrijwilligersbestuur verankerd in de eigen buurt of gemeenschap, zijn ze getransformeerd tot grootschalige bedrijven die de overheid beschouwen als hun opdrachtgever en bewoners als hun doelgroep. Bewoners voelen zich geen eigenaar meer van de welzijnsorganisatie en daarmee verliezen deze deels hun legitimiteit. De vele naamwisselingen als gevolg van fusies of van aanbestedingsprocedures dragen daar verder aan bij. Nieuwe namen zoals Zwind, Dock of Combiwel doen nu het welzijnswerk. Daarmee wordt een volgende stap in het proces van onteigening gezet. Want waarom zouden bewoners

in het geweer komen als er bezuinigd wordt op deze namen. Dat gebeurt pas als daadwerkelijk hun belangen worden geraakt. Bijvoorbeeld als bezuinigingen leiden tot minder vierkante meters voor activiteiten. Maar ook dan komen maar beperkt groepen in beweging. Dat zijn dan de groepen die daadwerkelijk gebruik maakten van de ruimte en dat is telkens een kleine minderheid. De overgrote meerderheid van bewoners heeft geen weet van wat er in dat gebouw gebeurt en voelt ook wel iets van opluchting omdat de kans op hinder en overlast nu minder wordt. Waar eerst de organisatie onteigend is, gebeurt dat vervolgens met het gebouw. Het wordt niet meer beschouwd als een gebouw van de buurt, van de bewoners.

Het stadsdeel Oost heeft er voor gekozen om de Meevaart in beheer te geven bij een tijdelijke organisatie die voortkomt uit actieve communities uit de wijk de stichting Meevaart Ontwikkel Groep (MOG). Is hier sprake van een noodzakelijke trendbreuk of slechts van een rariteit? In deze publicatie staat deze vraag centraal. Dat doen we om twee redenen. Of hier nu sprake is van een rariteit of een trendbreuk maakt geen verschil. In beide gevallen is het goed om deze geschiedenis vast te leggen ter lering. Maar belangrijk is dat we de MOG slechts zien als de tijdelijke beheerder van het pand. Straks is het aan de gebruikers en de omgeving om een nieuwe beheervorm te kiezen. In die zin is deze publicatie een verantwoording.

*Het bestuur van de stichting Meevaart Ontwikkel Groep
Ruud Fiere, Pierre Mehlkopf en Sandra Wüst.*

INHOUDSOPGAVE

1.	Wat vooraf ging:	
	het gebouw	5
	1.1 Dubbele verbouwing	6
2.	Wat vooraf ging:	
	communitybuilding	9
3.	24 januari 2011	11
4.	Het voorstel (juni 2011)	13
5.	Nog 3 maanden te gaan	15
	5.1 De druk wordt groter	17
	5.2 Gebruik wordt zichtbaar	18
	5.3 Knelpunten	19
	5.4 Tegenvallers	21
	5.5 Organiseren in zelfbeheer	22
6.	Relatie met het stadsdeel	23
7.	Op weg naar de opening	26

1. Wat vooraf ging: het gebouw

De Meevaart was ooit een schoolgebouw dat later in gebruik is genomen als buurthuis. En zoals het met veel buurthuizen gaat, zo ging het ook met de Meevaart. Het pand wordt zo goed als mogelijk gebruikt, maar kan niet meegaan met de tijd. Nieuwe gebruikers stellen andere eisen, nieuwe trends vragen om andere ruimtes en de overheid als financier en opdrachtgever wisselt in de loop der jaren regelmatig van beleid. Staat eerst nog het aantal bezoekers/gebruikers centraal, later wordt dit vervangen door het centraal stellen van een specifiek activiteitenaanbod.

In de tweede helft van de jaren negentig richten buurthuizen zich meer en meer op het bereiken van specifieke doelgroepen. Tegelijkertijd worden ook de effecten van de jarenlange sluipende kortingen op de budgets zichtbaar. Buurthuizen als een variant op de bedrijfsverzamelgebouwen, alleen bieden ze nu onderdak aan relatief zelfstandige groepen die er hun eigen activiteiten doen. Deze ontwikkeling wordt daarna ook actief door de overheid gepromoot door het realiseren van wat multifunctionele accommodaties (MFA) worden genoemd. Hierin worden sociaal-culturele functies ondergebracht in een gebouw samen met onderwijsfuncties (brede school), maatschappelijke dienstverlening, peuterspeelzalen of sportmogelijkheden.

Van recente datum zijn de zogenoemde Huizen van de Wijk. In een aantal Amsterdamse stadsdelen worden deze nu gerealiseerd. Het is echter nog afwachten welke functie en invulling ze gaan krijgen. Als we de naamgeving 'Huizen van de Wijk' echter vergelijken met de oude term 'buurthuis' dan drukken ze uit dat ze voor een groter gebied een rol moeten gaan vervullen, terwijl tegelijkertijd de buurthuizen uit beeld verdwijnen. Het risico dat er hierdoor een tekort aan ruimte voor bewonersorganisaties gaat ontstaan is reëel. Om dat te hanteren moeten bewonersorganisaties bijvoorbeeld hun manier van werken en organiseren aanpassen of gebruik gaan maken van andere (tijdelijk) leegstaande of ongebruikte ruimtes in de wijk.

Tot de renovatie van de Meevaart is besloten voordat er sprake was van Huizen van de Wijk. De renovatie maakt echter wel deel uit van de overdracht van maatschappelijk vastgoed van stadsdeel naar de corporaties. Onderdeel van die overdracht is dat slechts een deel daarvan de status van 'ijzeren voorraad'¹ heeft gekregen. Praktisch betekent het dat voor de Indische buurt eenzelfde werkelijkheid geldt als voor veel andere delen van de stad: het aantal vierkante meters beschikbaar voor sociaal-culturele ruimte gaat substantieel slinken.

1.1 Dubbele verbouwing

6 Aan een renovatie gaat als het goed is enige planvorming vooraf. Ook bij de Meevaart is dat gebeurd. In 2009/2010 is een aantal sessies gehouden met bewoners/organisaties over hoe de Meevaart er in de toekomst uit moet gaan zien. Dat idealistische beeld is nog na te lezen op de website van het stadsdeel Oost (zoek naar visiedocument Meevaart)². Wie nu de tekst naleest valt op dat er nog steeds gesproken wordt over een buurthuis. De tekst verder lezend wordt dat beeld alleen maar sterker. Maar het is wel een droom van een buurthuis in een droom van een buurt. Alles ademt harmonie en transparantie. Maar terwijl de Meevaart werd verbouwd, vond er ook een verbouwing plaats van het beleid. In dat nieuwe beleid is er geen plaats meer voor het klassieke buurthuis en wordt die plek ingenomen door het Huis van de Wijk. Ook de invulling verandert echter. Was het buurthuis van de toekomst zoals geschetst in het visiedocument nog een plaats van samenkomst voor de harmonieuze samenleving, nu moet het gebouw vooral een functie vervullen voor kwetsbare bewoners die aangewezen zijn op deze voorziening.

Mogelijk klinkt in deze woorden iets van verwijt door. Dat is echter geenszins de bedoeling. Het is vooral een beschrijving van een proces waarbij de snelheid van beleid hoog was en deze niet kon worden gevolgd of bijgestuurd vanuit de praktijk. In de Meevaart waren bouwvakkers immers bezig met het realiseren van de verbouwing op basis van de met bewoners gemaakte beelden van het buurthuis van de toekomst. De vraag of de verbouwing anders had moeten nu de functie van het gebouw ging veranderen is of niet meer gesteld of was gewoon niet meer aan de orde.

Wie nu de moeite neemt om met het verhaal over het buurthuis van de toekomst in de hand door de Meevaart te lopen zal opvallen dat veel van wat daarin wordt beschreven ook is gerealiseerd. De Meevaart doet in weinig meer denken aan het oude schoolgebouw of het wat droeve buurthuis dat het ooit is geweest en is veranderd in een modern en luchtig pand. Complimenten zijn op zijn plaats voor de manier waarop de ideeën uit 2010 zijn vertaald in de nieuwe inrichting.

Ondertussen zijn echter ook al de eerste ervaringen opgedaan met het gebruik van het pand. En dat is aanleiding tot enkele kanttekeningen. Zo is er wel heel erg uitgegaan van wat allemaal handig zou zijn om bij elkaar te brengen, zonder echt goed stil te staan bij de vraag of er wel behoefte aan is en hoe die behoefte dan te organiseren. Dat wordt het meest duidelijk bij de sportruimtes. Behalve een zaal van 90 m² horen hier ook twee kleedruimtes bij en een beperkte mogelijkheid voor fitness. In de praktijk gaat het bij sport vooral om dans, beweging en yoga, terwijl er nog geen vraag gekomen is naar fitness. Belangrijker is de spanning tussen wat de groepen uit de buurt willen en wat het gebouw voor mogelijkheden heeft. Groepen uit de buurt willen vooral leslokalen en verder een kantoorfunctie en eigen kasten. De mogelijkheden om een 'eigen stukje' te maken binnen het gebouw zijn echter uiterst beperkt en het aantal leslokalen is veel te gering als dat wordt afgezet tegen de vraag. Maar misschien wel de belangrijkste kanttekening is te maken bij de manier waarop het proces is gericht. Er was vooraf veel aandacht voor de inbreng van de bewoners en gebruikersgroepen. Dat is ook vertaald in het visiedocument. Daarna zijn de verbouwers aan de slag gegaan en eind november is de eerste overdracht geweest naar de stichting Meevaart Ontwikkel Groep als gebruiker van het pand. Het was – achteraf gezien – beter geweest als eerder duidelijk was geworden wie de gebruiker/beheerder van het pand zou worden en als deze een grotere rol had kunnen spelen bij de vele grote en kleine keuzes die gemaakt zijn in de eindfase van de oplevering³.

Maar misschien wel het belangrijkste gemis is dat er in de aanloop naar de verbouwing geen beheermodel is ontwikkeld. Het beeld zoals in het visiedocument geschetst waarin een marktmeester soepel de ruimtes verdeelt en een schare vrijwilligers een inzet levert is wel heel erg idealistisch. Zeker als we daarbij rekening houden met de verbouwing in het

beleid, waardoor het verzorgingsgebied van de Meevaart groter wordt (Huis van de Wijk in plaats van buurthuis) en de doelgroep niet meer de buurtbewoner is maar de prioriteitsgroep zoals beschreven in de nota Versterking Sociaal Domein.

1 Het stadsdeel heeft veel maatschappelijk vastgoed verkocht aan de corporaties. Bij slechts een deel daarvan is ook vastgelegd dat de bestemming niet kan worden gewijzigd. Dit deel wordt ook wel de 'ijzeren voorraad' genoemd.

2 Uit het visiedocument: Dit verhaal is geschreven op basis van de informatie die naar voren is gekomen in een uitgebreid participatietraject gedurende de maanden maart en april 2010 met experts op diverse vakgebieden (negen in totaal) en gebruikers van buurthuis de Meevaart (ruim twintig vertegenwoordigers van organisaties). De vraag die centraal stond in het creatieve proces was hoe de toekomst van de Meevaart eruit ziet. Het doel van dit traject, waarin creatieve werkvormen zijn gebruikt om mensen actief mee te laten denken en doen, was om haalbare scenario's te ontwikkelen voor de verbouwing en het toekomstige gebruik van de Meevaart. Op basis van de geleverde input, een interpretatie van de informatie en toetsing aan de projectopdracht, is dit verhaal ontstaan dat de basis zal zijn voor het Functioneel Plan van Eisen en het ontwerp van de architect.

3 Denk daarbij aan een gasaansluiting in de keuken (die was er niet). Het ontbreken van een extra deur vanuit het restaurant naar de tuin (die was er wel, maar is dicht gemaakt). Het slotensysteem dat in ieder geval de eerste weken meer problemen oplevert dan dat er door worden opgelost. Maar de lijst met grote en kleine punten is veel langer. Niet onvermeld mag blijven dat er halverwege de verbouwing vanwege de hoge kosten door het stadsdeel is besloten om het na te streven energielabel te verlagen van A naar C.

2. Wat vooraf ging: vorming van communities

De Indische buurt is zowel een Vogelaarwijk als een gebied dat in de lift zit en hogeropgeleiden trekt. Ook de in tal van rapporten zo bejubelde creatieve klasse is meer en meer aanwezig in de wijk. Dat weerspiegelt zich ook in de wijze waarop bewoners zich georganiseerd hebben. Er is eerder sprake van een grote mate van diversiteit, dan van sterke organisatie. We treffen klassieke zelforganisaties aan die vanuit een eigen inloopruimte werken voor de eigen doelgroep; nieuwere varianten waarbij het gaat om vormen van maatschappelijke dienstverlening, of die zich gestort hebben op het geven van lessen zowel aan kinderen als aan volwassenen waarbij het loopt van huiswerkbegeleiding en Arabisch tot aan Nederlandse taal en Koranlessen. De onderlinge variatie is groot en wordt sterk bepaald door het al of niet beschikken over een vaste ruimte en de wijze waarop de binding met de achterban /doelgroep vorm krijgt. Die kan op basis van nationaliteit, etniciteit, religie al dan niet in combinatie met sekse/leeftijd of buurt gevormd zijn. Een andere categorie wordt gevormd door met name culturele professionals die een aanbod verzorgen soms op reguliere basis (wekelijkse cursussen) dan weer als project of als jaarlijkse activiteit (rode loper, Indische buurtfestival). Tot die laatste categorie kan met enige fantasie ook de Foodnight gerekend worden. Al is deze activiteit voortgekomen uit de nieuwste loot aan de stam van organisatievormen: de community. In onze inspraakreactie op de nota sociaal domein zijn communities beschreven als 'netwerkorganisaties rond een thema of een belang. En daarmee is gelijk ook aangegeven dat een community niet kan spreken met één mond. Binnen een community geldt vrij simpel de regel dat iedereen een stem heeft en dat die niet worden geteld, maar door elkaar moeten klinken. Regels, procedures en standpunten verdelen een community eerder dan dat daardoor binding ontstaat. En voor die binding is het nodig dat de community 'een warm nest' is, een plek voor ontmoeting, voor kennis maken en kennis delen. Die functie verdraagt zich niet met scherpslijperij op detail, maar vraagt om een klimaat waarbinnen de leden van de community een hoge

mate van handelingsruimte hebben. Bij die handelingsruimte past echter ook dat zij zelf ook verantwoordelijk zijn voor dat handelen. Het is niet de 'community' die activiteiten onderneemt, maar het zijn mensen die tot de community behoren die deze activiteiten onder eigen regie uitvoeren'.

Wat de communities gemeen hebben is dat ze bestaan uit mensen die hun kracht willen inzetten voor thema's die voor een bredere groep van belang zijn. Het netwerk van de community geeft legitimiteit aan het initiatief. Zo heeft in de Indische buurt de Timorpleincommunity legitimiteit gegeven aan initiatieven als Foodnight en de Timorpleinacademie. Ook heeft zij de start mogelijk gemaakt voor wat later de Karrewielcommunity is geworden: toen deze bestuurders zocht voor een rechtspersoon zijn deze gevonden binnen het netwerk van de Timorpleincommunity. Zo zijn er de afgelopen periode meerdere communities gevormd binnen de buurt, die ook weer onderling verbonden zijn. Tegelijkertijd is de klassieke rol van het welzijnswerk (en dan met name het opbouwwerk) binnen de Indische buurt nagenoeg afwezig. De meest klassieke variant van bewonersorganisatie per straat of plein die ook als gesprekspartner namens bewoners optreedt, ontbreekt in deze buurt eveneens. Per thema/issue treden andere personen op als woordvoerder of representant en is het telkens opnieuw zaak om het vraagstuk van de representatie mee te wegen in wat gezegd wordt en hoe deze inbreng te wegen.

10

Als in deze constellatie 'opeens' een faciliteit beschikbaar komt met de potentie en omvang van de Meevaart dan ligt niet direct voor de hand waar dan het beheer en de exploitatie belegd moet worden. Het klassieke welzijnswerk had te weinig draagvlak, maar de andere organisaties bieden zo op het oog te weinig structuur. Met deze vraag zag ook het stadsdeel zich geconfronteerd.

3. 24 januari 2011

Op deze dag werden we in onze rol van bestuur van de stichting Karrewielcommunity uitgenodigd om onze visie te geven op het beheer en de exploitatie van de Meevaart. We troffen een groot aantal ambtenaren aan en mensen van de OSA, de ondernemerskring sociale sector Amsterdam. Wij hadden een korte presentatie voorbereid. Onze inzet was simpel. De Meevaart heeft de potentie om uit te groeien tot een belangrijk sociaal experiment waarbij bewoners verregaand in zelfbeheer zowel het centrum ontwikkelen en beheren als ook inhoud geven aan de relatie met de omgeving. De ervaringen binnen het Karrewiel gaven aan dat dit mogelijk is, ook al is de Meevaart zo'n 3 tot 4 zo groot en veel complexer in te vullen wat betreft beheer en exploitatie. Bij een keuze voor een zelfbeheermodel vraagt dat om een ruime voorbereidingstijd. We raamden die toen op 9 maanden.

Het duurde echter tot aan de zomer van dit jaar voordat we weer iets hoorden. Daarmee kwam ook onze oorspronkelijk geplande aanpak onder druk te staan. Het is immers heel iets anders om een model uit te werken zonder de dagelijkse last van beheer en exploitatie dan wel om dit te doen terwijl er ook een centrum moet worden gerund. Kiezen voor een zelfbeheermodel vraagt om MOED en handelingsruimte, terwijl het runnen van een centrum zonder draagvlak en steun bij de gebruikers vooral vraagt om het stellen van regels, het beperken van de handelingsruimte en het organiseren van het MOETEN. En, zo was onze stelling, het is makkelijker om van een situatie waarin eigen verantwoordelijkheid centraal staat, waar nodig in samenspraak regels op te stellen, dan in een situatie waarin alles al geregeld is, een beroep te doen op bewoners/gebruikers om een bijdrage te leveren. In de kern raakt dit aan het vraagstuk van eigenaarschap. Moet de Meevaart een centrum zijn dat in beheer is bij een professionele welzijnsorganisatie die vrijwilligers aantrekt omdat er geen geld is voor het betalen van professionals of wordt het een centrum van bewoners die vormgeven aan hun eigenaarschap en zich om die reden inzetten voor de versterking van het centrum, de buurt en van hun eigen belangen omdat deze in belangrijke mate samenvallen. We geven aan de Meevaart te zien als een sociaal experiment. En elk experiment houdt het

risico in van een mogelijke mislukking. Maar, zo geven we aan, dat is een risico van beperkte omvang. Bij een falen van een experiment kan immers weer makkelijk worden teruggeschakeld naar een meer klassieke vorm van beheer.

Bij dit sociaal experiment formuleren we vooralsnog de volgende ambities:

- Pragmatisch: het Karrewiel gaat sluiten. Als bestuur van het Karrewiel willen we ons inzetten voor een nieuwe ruimte voor de groepen die nu dit centrum gebruiken.
- Het Karrewiel was een kleinschalig experiment, vooral gericht op het beheer en gebruik van de ruimte door een beperkt aantal groepen. De Meevaart biedt de mogelijkheid en de noodzaak om dit experiment uit te vergroten. De Meevaart moet zich gaan richten op een verbinding met de wijk, op activering en het ontwikkelen van eigenaarschap.
- Dat vraagt om nieuwe allianties, om het leggen van verbindingen met andere organisaties en om een gerichtheid om alle vormen van (tijdelijk) leegstaand maatschappelijk en commercieel vastgoed. De Meevaart is wel groot, maar onvoldoende voor het opvangen van alle vraag naar ruimte.
- Maar vooral willen we een centrum realiseren waar potentie en ambitie van gebruikers centraal staan.

12

Terwijl we deze eerste ambities formuleerden dachten we nog dat het mogelijk was om de haalbaarheid ervan 'virtueel' te toetsen bij potentiële gebruikersgroepen en bewoners, vooruitlopend op de oplevering van het pand in het verre najaar van 2011. Het is echter anders gelopen.

4. Het voorstel (juni 2011)

In de loop van de maand mei krijgen we de vraag om een plan van aanpak op te stellen voor de ontwikkeling van de Meevaart. De week erna zijn we gaan kijken in het gebouw en aansluitend met elkaar in gesprek gegaan en hebben we een eerste plan van aanpak opgesteld. Vanaf dat moment eigenlijk tot aan de dag van de opening op 4 februari zijn we verzeild geraakt in een meervoudige onderhandeling:

- met het stadsdeel over hun wens om beheer en exploitatie op een gedegen manier te regelen (het mag geen puinhoop worden en het gebouw moet goed en optimaal gebruikt worden) terwijl wij ruimte willen geven aan het proces en geen uitkomsten kunnen garanderen;
- met het stadsdeel over het budget dat ze beschikbaar hebben voor de ontwikkelfase. Ze geven aan de helft te hebben van wat wij denken dat minimaal nodig is;
- met ons zelf over wat nu belangrijker is: de Meevaart als een nieuwe community of de relatie van de Meevaart met de wijk;
- met ons zelf over de mate waarin we tegemoet moeten komen aan de wensen van het stadsdeel, maar ook over de vraag of we het wel moesten willen, of er voldoende kans van slagen was.

13

Uiteindelijk ontstond er een mooi compromis. We gingen de uitdaging aan, maar bouwden wel een go/no go moment in zowel voor ons zelf als voor het stadsdeel. Als een van beide partijen halverwege oktober onvoldoende vertrouwen zou hebben in de voortgang dan zouden we de samenwerking beëindigen. Een tweede deel van het compromis was dat we er mee instemden om het voor de helft van het benodigde budget te doen. Dat betekende wel dat we aan de ontwikkelaars (Firoez Azarhoosh en Aura de Klyn) moesten vragen om er ook 'passie-uren' in te steken.

In het plan van aanpak legden we onze visie vast. Opnieuw stelden we daarbij dat dit slechts onze visie was en niet noodzakelijkerwijs die van de toekomstige gebruikers. In de ontwikkelfase gaan we met hen het

gesprek aan en zien dan waar deze moet worden bijgesteld dan wel dat er voldoende draagvlak voor is. Het consequent doortrekken van deze redenering heeft ook gevolgen voor de wijze waarop we ons zelf organiseren. Omdat we subsidie ontvangen moet er een rechtspersoon zijn, maar we hebben nadrukkelijk gekozen voor een tijdelijke constructie. We noemen ons niet zomaar Meevaart Ontwikkel Groep. We doen dat ook vanuit de idee dat we in de loop van 2012 alles kunnen overdragen naar een nieuwe rechtspersoon. Het eigenaarschap van de Meevaart mag niet bij het bestuur liggen. We gaan slechts over de ontwikkelfase en als blijkt dat ons tijdelijke eigenaarschap ter discussie wordt gesteld, moeten we de bereidheid hebben om ook dit op te geven.

Als vertrekpunt voor de ontwikkelfase stelden we een visie op waarvan de kernpunten zijn:

We bouwen voort op het toekomstbeeld zoals dat in 2010 door bewoners en gebruikersgroepen is geschetst. In aanvulling daarop formuleren we een inhoudelijke visie die in de ontwikkelperiode het vertrekpunt vormt voor het gesprek over het programma en gebruik in 2012. Deze inhoudelijke visie is gebaseerd op de volgende kernpunten:

14

een centrum,

- waarin leren en ontwikkeling centraal staat, zowel voor medewerkers, vrijwilligers en gebruikers;
- waarin bezoekers en deelnemers gestimuleerd worden om de eigen potentie te ontwikkelen en nieuwe ambities te formuleren;
- dat midden in de buurt staat en daarin wil verbinden;
- met maatschappelijke verantwoordelijkheid zowel wat betreft het beheer van de ruimte als waar het gaat om de zorg voor gebruikers en bewoners.

5. Nog drie maanden te gaan

In de zomer richten we de stichting op. Dat is nodig voor het kunnen ontvangen van subsidie. De afhandeling van de aanvraag voor het plan van aanpak laat op zich wachten. Toch maar gewoon beginnen. De idee was om in een aantal open groepsgesprekken te toetsen of er voldoende draagvlak is voor de uitgangspunten en tegelijkertijd te achterhalen hoe de verschillende gebruikersgroepen denken over hun rol in en bijdrage aan de Meevaart. De eerste twee kleinere groepsgesprekken vroeg in september leren ons dat we op het verkeerde spoor zitten. Groepen zijn niet bezig met de Meevaart, maar met hun eigen sores. Heel concreet betekent het dat in de maanden september tot december ruim 50 gesprekken zijn gevoerd met grotere en kleinere organisaties die deels behoorden tot de categorie oud-gebruikers van de Meevaart, deels zijn toe te rekenen tot organisaties die hun huisvesting per januari 2012 dreigen te verliezen en deels personen of organisaties zijn die aangetrokken worden door de kansen die de Meevaart als nieuw centrum mogelijk te bieden heeft. Parallel daaraan worden op de locatie Karrewiel een tweetal groepsbijeenkomsten georganiseerd, met name gericht op kennismaking en het opstarten van de eerste werkgroepen (die we later productieteams zijn gaan noemen). Zowel bij de afzonderlijke organisaties als bij de werkgroepen is de behoefte groot om zich een voorstelling van het gebouw te kunnen maken. Tegelijkertijd is dat nog moeilijk, omdat de verbouwing nog niet zover is dat de afzonderlijke ruimtes goed herkenbaar zijn. Het gebouw biedt daarmee nog onvoldoende kader voor de werkgroepen om met enige vaart tot werkbare voorstellen over gebruik te komen. Dat wordt nog versterkt doordat de ideeën zoals deze leven binnen de werkgroepen en bij de afzonderlijke organisaties sterk gestuurd worden door wat men als ideaal ziet. Enkele voorbeelden om dit te verduidelijken:

- (sleutel)beheer kan door de gebruikersgroepen zelf gebeuren versus de idee dat de Meevaart zelf een eigen beheergroep moet hebben;
- de keuken en het restaurant kunnen worden benut als buurtrestaurant waarmee een startende ondernemer een kans krijgt

om een eigen onderneming te beginnen. Als dit lukt dan kan deze 'naar buiten' en kan de volgende ondernemer een kans krijgen.

Een aantal gebruikersgroepen willen echter graag de keuken gebruiken ter ondersteuning van de eigen activiteiten;

- de Meevaart heeft professionele schoonmaak nodig, het schoon achterlaten van de ruimte en het betalen van een borg als dat niet gebeurt is slechts aanvullend. Hier tegenover staat de idee dat schoonmaak een zaak is van de afzonderlijke gebruikersgroepen en dat ze moeten leren elkaar hierop aan te spreken.

Je kunt deze ideeën vrij makkelijk ordenen in modellen waarbij het gaat tussen de keuze voor een professioneel gerund centrum of de keuze voor een model dat uitgaat van zelfbeheer, maar daarmee wordt aan deze ideeën tekort gedaan. De idee van zoveel mogelijk zelfbeheer wordt door alle groepen ondersteund, maar het verschil zit vooral in de manier waarop dit moet worden vormgegeven. Meer recht wordt gedaan door te spreken over een model waarbij gebruikersgroepen ook een verantwoordelijkheid hebben/nemen voor het centrum als geheel versus de variant waarin de Meevaart een eigen beheergroep vormt en de focus van de gebruikersgroepen meer ligt bij de eigen activiteiten en de samenwerking binnen de daarvoor benodigde ruimte. In beide varianten wordt echter ook direct het coördinatieprobleem zichtbaar. De verschillende groepen moeten met elkaar in gesprek dan wel er moeten aan het proces als geheel duidelijke kaders worden verbonden. Maar tegelijkertijd is het proces nog onvoldoende ver om die kaders al te kunnen stellen. Als tussenoplossing wordt gekozen voor het intensiveren van het overleg tussen de mensen die de verschillende groepen begeleiden. Vanaf begin november gaan ze wekelijks met elkaar afstemmen.

5.1 De druk wordt groter

We krijgen te horen dat de oplevering is voorzien voor half november. Een bezoek aan het gebouw leert dat dit te optimistisch is. De keuken is er nog niet, tal van details moeten nog en ook de nooduitgang en de daarbij horende vluchtweg voor rolstoelers bestaat alleen nog op papier. Uiteindelijk wordt medio december de sleutel overhandigd. De echte oplevering wordt nog verder uitgesteld omdat de aannemer nog steeds bezig is. De datum van 1 januari komt dichterbij. Die datum is voor een aantal organisaties cruciaal omdat ze dan hun oude – deels tijdelijke – ruimte moeten verlaten. Het betekent praktisch dat er verhuizingen georganiseerd moeten worden. Voordat we het ons goed en wel realiseren staat de Meevaart vol met grotendeels overjarige spullen.

Daarmee ontstaat een nieuwe werkelijkheid. De fase van ideeën ontwikkelen en ontwerpen wordt ingehaald door een werkelijkheid waarin groepen aangeven dat ze per januari met hun activiteiten willen beginnen en daarvoor ruimte nodig hebben. Praktisch betekent het dat beheer moet worden geregeld, dat er roosters gemaakt moeten worden en dat een aantal ruimtes in ieder geval ingericht moet worden voor de functies die ze moeten vervullen. Tegelijkertijd is de Meevaart als community daar niet klaar voor en is het nog maar de vraag of die fase ooit bereikt zal worden. Dat heeft veel, zo niet alles, te maken met de idee dat de ‘community’ ook de eenheid moet zijn die alle besluiten neemt, die het beheer organiseert, die ruimtes toebedeeld enz. De Meevaart is daar te groot voor, de belangen van groepen zijn – vanwege de schaarste aan ruimte – op het oog tegengesteld en veel organisaties hebben hun menskracht nodig voor het overeind houden van de eigen activiteiten en kunnen deze niet makkelijk afstaan aan de Meevaart als centrum. Bij gebruikers van een ruimte steekt ook bij tijd en wijle het ‘huurdersgedrag’ de kop op. Van de Meevaart wordt dan geëist dat de zaken op orde zijn en wordt de eigen verantwoordelijkheid daarin ontkend. Als in reactie daarop wordt ingebracht dat de bouwvakkers nog bezig zijn en dat de middelen die het stadsdeel beschikbaar stelt beperkt zijn en dat het goed regelen van alles en nog wat tijd kost levert dat een omgekeerde reactie op. Dan is het bestuur niet goed genoeg bezig, moeten er hardere eisen aan het stadsdeel gesteld worden en hadden we (als bestuur) nooit moeten instemmen met de voorwaarden van de zijde van het stadsdeel en als overtreffende trap wil men dan ook een ander bestuur, waar men zelf deel van uitmaakt.

Het maakt alles bij elkaar wel duidelijk dat de Meevaart in ontwikkeling is, waarbij de richting nog onduidelijk is. Groeien we in reactie op de eisen dat alles geregeld moet zijn richting een beheerorganisatie of worden we een centrum dat er vooral is voor de groepen die 'binnen' zijn en hebben zij de hoogste rechten? Wordt de Meevaart een verzameling van kleine communities per ruimte of kenmerkt deze zich toch meer door gezamenlijkheid en moeten we snel de stap zetten om daar vorm aan te geven? Maar het belangrijkste vraagstuk op de korte termijn is toch heel erg basaal. Gaan we in januari open, ook als is nog lang niet alles klaar, zowel niet wat betreft de aannemer als wat betreft beheer en exploitatie of kiezen we voor de veilige weg en stellen we de opening zo lang mogelijk uit en geven we ondertussen wel beperkt toegang voor activiteiten? Het theoretiseren over deze vraag wordt echter door de praktijk ingehaald. De sluiting van andere ruimtes in de buurt dwingt tot een openstelling terwijl we daar nog niet klaar voor zijn.

5.2 Gebruik wordt zichtbaar

18

Aan die – onvermijdelijke – keuze zijn ook voordelen verbonden. Het gebruik wordt onder onze ogen zichtbaar. Net zo zichtbaar wordt wat toezeggingen van mensen waard zijn om zich in deze fase in te zetten. Want voor een verhuizing zijn mensen nodig die slepen en sjouwen, voor het open houden van het centrum moet er iemand zijn die de sleutel beheert en deze ook weer overdraagt aan anderen. Een deel van de groepen wil doordeweeks en overdag gebruik maken, anderen – en met name de groepen die cursussen verzorgen – willen juist het weekend gebruiken. De productieteams komen veelal 's avonds bij elkaar. De aannemer begint vroeg in de ochtend en daarmee zijn ook de deuren open. Praktisch zijn we daarmee vanaf 9 januari meer dan 60 uur per week open. Ook komen de eerste binnenlopers met vragen over gebruik, de mogelijkheid van huren of gewoon uit nieuwsgierigheid. Beheer en ontvangst moeten dus geregeld worden. Maar er moeten ook allerlei daarmee samenhangende zaken geregeld worden. Voor de 20 beheerders die zich hebben aangemeld zijn vrijwilligerscontracten nodig en moet de vergoeding geregeld worden. Datzelfde geldt voor de huurcontracten. Voor tal van zaken zijn kleine of grotere aankopen nodig. De financiële administratie moet worden

ingericht. Verder is het vooral improviseren. De keuken is nog volop in aanbouw, de voorzetsramen moeten nog worden aangebracht en de lift valt met enige regelmaat uit. We maken eerste berekeningen met betrekking tot de exploitatie. Die laten zien dat we jaarlijks op de een of andere manier € 100.000,- aan inkomsten moeten hebben om goed te kunnen draaien, tegenvallers op te vangen en nieuwe acties te kunnen starten. Horeca en verhuur moeten dat opbrengen, maar dat staat op gespannen voet met de verwachtingen van gebruikers. Zij gaan er vanuit dat horeca ook voor hen inkomsten oplevert als ze deze verbinden aan hun activiteiten, terwijl de verhuurtaakstelling op gespannen voet staat met de ruimtebehoefte van de verschillende gebruikersgroepen. Als we voor het gebouw gaan staan dan zien we dat de linkerkant, waar boven elkaar horeca, sport en grote zaal zijn, kan bijdragen aan de inkomsten, terwijl de rechterkant, waar de theaterruimte, de huiskamer en de leslokalen zijn, vooral een kostenpost is. Maar het gebouw is ook op een andere manier te omschrijven. Dan is de begane grond de ruimte die voor alle buurtbewoners is en waar we met de horeca, de woonkamer en het theater ons ook op moeten richten. De eerste verdieping doet nog het meest denken aan een klassiek buurthuis met daarin de huiskamer zoals ingericht door onder meer atelier Kunst & Koken, de crearuimte en de sportzaal. De tweede verdieping is meer een werk- en scholingscentrum. Hier zijn de leslokalen, de flexplekken en de grote conferentiezaal.

19

5.3 Knelpunten

In de relatie tussen de Meevaart en de gebruikersgroepen springen een drietal knelpunten naar voren.

Het eerste knelpunt is dat een aantal groepen die de overstap maakt naar de Meevaart hun activiteitenaanbod moet aanpassen. Waar ze voorheen een eigen ruimte hadden die het mogelijk maakte om activiteiten te organiseren vanuit de inloopfunctie, is dat laatste in de Meevaart niet meer mogelijk. In de Meevaart moet gewoekerd worden met ruimte en kan niet elke organisatie fulltime beschikken over een eigen ruimte. Sommige organisaties zullen die aanpassing slechts

met grote moeite overleven. Tegelijkertijd komen ze op de Meevaart af met de eis op een vergelijkbare ruimte als ze voorheen hadden.

Een tweede knelpunt raakt hieraan. Een aantal organisaties heeft een werkwijze waarbij het hebben van een kantoorfunctie naar hun inzicht cruciaal is. De Meevaart biedt echter geen mogelijkheid hiertoe anders dan dat een aantal flexplekken beschikbaar zijn. Maar de kantoorfunctie van deze organisatie is ook tevens aanloop, praatplaats en deels de werkplek van waaruit aan hulpverlening wordt gedaan. Dat zijn werkvormen die zich niet makkelijk vorm laten geven op de flexplekken.

Een derde knelpunt vormen de organisaties die lessen verzorgen. Ze doen dit vooral in het weekend en alle organisaties samen geven aan wel 15 leslokalen tegelijkertijd nodig te hebben. Dat zijn er beduidend meer dan waar de Meevaart capaciteit voor heeft.

20

Bijkomend knelpunt is dat al deze drie categorieën organisaties eigen kastruimte willen. Iets waar de Meevaart ook niet op is berekend. Het probleem van de kastruimte is nog het kleinste en met enig fantasie nog wel op te lossen. Dat geldt minder voor de andere knelpunten. Dat kan alleen door het gesprek aan te gaan met de groepen, zowel afzonderlijk als gezamenlijk, waarbij op onderdelen ook het stadsdeel haar rol moet nemen. De oplossing voor deze knelpunten is echter slechts ten dele binnen de muren van de Meevaart te realiseren. Dat vraagt van alle drie de partijen enige soepelheid. Kantoorruimte is te realiseren als verschillende groepen dat in samenwerking doen, leslokalen zijn nog voorhanden in de verschillende ruimtes (maatschappelijk vastgoed) die nu leeg staan in afwachting van herbestemming terwijl de inloopfunctie vooral een meer ondernemende houding van organisaties vraagt. Nu bestaat bij een aantal groepen toch de indruk dat zij uit hun ruimte moeten, verwezen worden naar de Meevaart en daar aangekomen merken dat er voor hen geen ruimte is, terwijl het stadsdeel hun verder niet wil ondersteunen. Dan wordt de Meevaart synoniem met bezuinigingen in plaats van een locatie die bijdraagt aan het vergroten van kansen. De gesprekken zoals de afgelopen maanden één-op-één gevoerd, hebben ons aardig zicht gegeven op de wensen en mogelijkheden van organisaties, maar ook op

hun bereidheid om zich aan te passen aan wat haalbaar is. Vanuit onze huidige toerusting/subsidie zijn we echter niet in staat om hierbij een passende rol inhoud te geven.

5.4 Tegenvallers

Elk traject kent momenten van tegenslag en de ontwikkeling van de Meevaart is daar geen uitzondering op. Een viertal tegenslagen zijn hiervoor al genoemd:

- Het lange wachten na 24 januari 2011 of er nu wel of geen beroep op ons zou worden gedaan voor de ontwikkeling van de Meevaart.
- De beperkte omvang van het ontwikkelbudget, duidelijk minder dan dat we nodig achten.
- De vertraagde oplevering van de Meevaart in combinatie met de noodzaak die een aantal groepen had om de eigen ruimte per 1 januari 2012 te ontruimen, waardoor we gedwongen werden om 'open' te gaan, terwijl we daar nog niet klaar voor waren.
- Het ontbreken van een duidelijk beeld bij het stadsdeel over de eisen die een pand als de Meevaart stelt aan beheer.

21

Maar belangrijker zijn de effecten van de aanpassingen in het integratiebeleid van de gemeente Amsterdam. Een van de beheermodellen waar we bij de ontwikkeling van de Meevaart van uit zijn gegaan is de variant waarbij we het beheer vorm geven als een werkervaringsproject in combinatie met een opleiding tot facilitair medewerker op MBO2 niveau. Nu de gemeente geen trajecten meer bekostigt voor mensen in trede 1 en trede 2 en ook niet voor NUGgers, daalt de haalbaarheid van dit model. Het idee om met een groep van 12 - 14 mensen in opleiding het beheer vorm te geven wordt door een aantal groepen echter wel met enthousiasme ontvangen. Het idee is daarom nog niet afgeschreven. Een tweede tegenslag zijn de fondsen. Een eerste verkenning laat zien dat er beperkt kansen zijn voor het verkrijgen van middelen. Het verhaal dat we een experiment zijn van beheer door bewoners wordt nog wel sympathiek ontvangen, maar in combinatie met het verhaal dat we een fantasiegebouw hebben dat echter nog volledig leeg is, ontmoet enig

hoongelach. Fondsen worden overstroomd met aanvragen, hebben in deze periode beperkte middelen en willen een beter verhaal. De verschillende productieteams zijn echter nog onvoldoende ver. Concreet betekent het dat we de fondsenwerving verschuiven naar het voorjaar van 2012. Een derde tegenslag vormen, wat we zijn gaan noemen, de Rochdalemeubels. Dit zijn meubels die behoorden tot de inrichting van de KBB-kantoren in de Bijlmermeer en daar zijn achtergebleven. Het verhaal ging dat we ze voor een zacht prijsje op de kop kunnen tikken. Daarmee zouden in een klap de leslokalen en het restaurant van tafels en stoelen zijn voorzien, terwijl er ook enkele grote vergadertafels waren die prima als bijzondere leestafel in de woonkamer of als flexplek hadden kunnen dienen. Hier lijken we echter achter het net gevist te hebben.

5.5 Organiseren in zelfbeheer

22

Al werkende leren we belangrijke lessen. Bijvoorbeeld dat tijdschema's betrekkelijk zijn. Dat geldt niet alleen voor aannemers maar ook voor bewoners. Betrekkelijk is ook de visie op kwaliteit. Als er iets moet gebeuren is er altijd wel een bewoner die zich aanmeldt hiervoor. Maar als het over de website gaat, de inrichting van de keuken of van de woonkamer, om maar enkele voorbeelden te noemen, dan kan de kwaliteit van het voorstel tegenvallen, het niet passen binnen de begroting of nog een overdosis aan afstemming vragen met anderen. De werkstructuur van de Meevaart is in aanzet sterk horizontaal, maar zolang deze nog geen echte vorm heeft gevonden, wordt de man of vrouw die knopen doorhakt sterk gemist. Tegelijkertijd weten we dat dit 'sterke man'-model ons telkens weer vrijwilligers zal kosten, terwijl het er niet voor kiezen zal blijven leiden tot klachten van anderen die vinden dat er te weinig voortgang wordt geboekt. Als de organisatie dan ook nog gefragmenteerd is en onderling te weinig afstemt, is dat reden voor veel ruis. De keuze van Firoez om vanaf half december nagenoeg dagelijks en voor veel uren aanwezig te zijn in de Meevaart is belangrijk geweest bij het verminderen van deze ruis. Communicatie moet zoveel mogelijk direct zijn en niet overal te veel schijven lopen.

6. Relatie met het stadsdeel

In de tweede helft van 2011 is er bijna elke twee weken overleg geweest met ambtenaren van het stadsdeel. Zowel over de voortgang van de ontwikkelperiode als over de voorbereidingen voor het jaar 2012. Terugkijkend hierop kenmerken deze gesprekken zich vooral door een wederzijds zoeken naar de goede rol en positie. Is het stadsdeel nu opdrachtgever of partner, staan ze op afstand of opereren ze juist heel nabij? Van onze kant hebben we geprobeerd om uit de rol van opdrachtnemer weg te blijven. In ieder geval waar het gaat om het maken van prestatieafspraken. Als bestuur van de Meevaart zitten we nu eenmaal niet in een positie dat we het proces tussen de gebruikersgroepen kunnen dwingen. We kunnen onze intenties vertellen, onze inzet verduidelijken, maar niet de resultaten bepalen. Die positie beschrijven we in het plan van aanpak voor de ontwikkelperiode (zomer 2011). In dat plan schetsen we onze inzet om de Meevaart meer te laten zijn dan enkel een gebouw met een ruimte-biedende functie. De Meevaart is immers te klein om aan alle vragen uit de wijk tegemoet te komen en niet alle vragen passen bij het soort ruimtes dat de Meevaart kan bieden. Maar in de wijk zelf is nog veel (tijdelijke) leegstand van zowel maatschappelijk als commercieel vastgoed. Ruimte bieden vraagt dan ook om samenwerking met het stadsdeel, met corporaties en met marktpartijen om gezamenlijk tot een aanpak te komen van de vele ruimtes die tijdelijk of langdurig leegstaan. Een tweede inzet is er op gericht om van de Meevaart vooral een centrum te maken dat bijdraagt aan ontwikkeling. Het mag niet geclaimd worden door een beperkt aantal organisaties voor inloop en hangen. De ambitie om er een leerlandschap van te maken voor beheerders past daarbij. Maar we willen ook dat alle groepen in diezelfde geest gaan werken. De belangrijkste inzet is al vastgelegd in de statuten van de Meevaart Ontwikkel groep. We zien ons als een tijdelijke constructie. We gaan door tot er in de loop van 2012 een nieuw bestuur is gevonden dat past bij de uitgangspunten zoals die dan door de deelnemende gebruikers en groepen zijn geformuleerd. Als echter al eerder blijkt dat deze uitgangspunten ernstig afwijken van onze eigen ideeën dan zullen we het zoeken naar een nieuw bestuur versnellen, dan wel de opdracht teruggeven aan het stadsdeel. Met deze vertrek-

punten gaan we in het najaar de gesprekken met de groepen aan. In de relatie met het stadsdeel bouwen we tegelijkertijd een eerste go/no go moment in. Half oktober beslissen we opnieuw of we doorgaan. Dat recht ligt ook bij het stadsdeel. Als zij er geen vertrouwen meer in hebben, kunnen ze ons van de opdracht ontheffen. Daarmee gijzelen we elkaar. Voor ons betekent tussentijds ermee stoppen gezichtsverlies, voor het stadsdeel ook een groot, vooral praktisch probleem.

Tegelijkertijd heeft het stadsdeel wel een belang bij het slagen en bij voldoende voortgang. Zo krijgen we een extra subsidie voor de inrichting en daarna nog een tweede bedrag om er voor te zorgen dat in ieder geval de begane grondverdieping er goed uitziet bij de opening die voor 4 februari 2012 is gepland. Ondertussen starten ook de gesprekken over de subsidie voor 2012. Niet zo zeer over de hoogte ervan, want die staat al vast, maar meer over de voorwaarden waaronder. Hoewel niet onverwacht – en niet in strijd met onze eigen ambities – worden de doelgroepen zoals genoemd in de nota Versterking Sociaal Domein tot prioriteitsgroepen benoemd. Wij willen echter geen subsidie voor het hele jaar 2012. De ontwikkelperiode is nog niet afgerond. Daarom is overeengekomen een subsidie voor het eerste halfjaar van 2012 (50% van het jaarbudget). Op de valreep van 2012 komt ook de beschikking af. Opnieuw wordt in de beschikking de taal van de opdrachtgever/inloper gebruikt. Er is nu echter geen tijd meer om hier langdurig het gesprek over te voeren en we accepteren zinnen als:

- het faciliteren en coachen van gebruikersgroepen;
- het waar nodig bemiddelen tussen gebruikersgroepen;
- het goed samenwerken als MOG en als gebruikersgroepen met organisaties en instellingen in de Indische buurt.

Terwijl we ook weten dat we daar vooralsnog niet aan toe zullen komen. Vooralsnog moet alle aandacht gericht worden op het organiseren van het beheer en het ontwikkelen van een sluitende exploitatie. Op de korte termijn lijken dit geen onoverkomelijke problemen. Het gaat immers om een ontwikkelperiode. Maar zowel de interne als de extern gerichte taken zijn cruciaal voor ons beeld van de Meevaart. Ze zijn onderdeel van de ontwikkelperiode en kunnen niet uitgesteld worden tot het najaar. Het roept de vraag op wat het stadsdeel voor heeft met de Meevaart. Als ze

niet dom zijn, dan begrijpen ze dat niet alles wat ze in de beschikking vragen, haalbaar is voor het budget dat beschikbaar wordt gesteld. Als het daarbij blijft dan wordt de Meevaart gewoon een buurthuis nieuwe stijl, met iets meer inbreng vanuit gebruikersgroepen. Als het stadsdeel echt oog heeft voor de kansen die de Meevaart biedt, dan gaan ze een stap verder. Dat durven ze het aan om binnen de Indische buurt een experiment te starten met bewonersbeheer op het brede sociale domein. Dat kan echter niet onder regie van het stadsdeel, maar zal belegd moeten worden bij bewonersgroepen en communities die daar tegelijkertijd nog niet klaar voor zijn. Maar juist dat is de kern van een experiment. Het weloverwogen nemen van een risico met de hoop op een beter resultaat dan via de normale weg is te behalen. De gesprekken hierover zullen in 2012 ongetwijfeld door gaan.

7. Op weg naar de opening

We zouden het bijna vergeten, maar we doen dit ook voor de lol. En die lol wordt zichtbaar als je ziet hoeveel mensen zich inzetten bij de voorbereiding op de opening. Plezier geeft ook de inzet van de vele mensen die zich gemeld hebben als beheerder en daarmee samen de Meevaart wekelijks meer dan zeventig uur open houden. Op 25 januari houden we een bijeenkomst voor alle gebruikersgroepen van de Meevaart. De bijeenkomst is goed bezocht. Het eerste uur gebruiken we om uitleg te geven over de financiële positie van de Meevaart en de keuzes die we als bestuur gemaakt hebben, het tweede deel staat in het teken van de activiteiten van de komende weken. De uitleg over de financiële situatie was nodig omdat in de ogen van gebruikers nog veel zaken onvoldoende geregeld waren. De stap was tegelijkertijd nodig omdat de stap naar zelf-beheer niet gezet kan worden zonder dat er transparantie is over het beschikbare budget. Op hoofdlijnen is de volgende toelichting gegeven:

26

- voor het eerste halfjaar is er een budget van € 150.000,- De helft daarvan is beschikbaar voor personele inzet. De andere helft is voor vaste lasten.
- De € 75.000,- voor personele inzet wordt besteed aan vrijwilligersvergoedingen voor de beheerders, voor de inzet van een coördinator beheer voor 12 uur per week, voor ondersteuning van de penningmeester omdat er in deze periode veel financiële zaken op orde moeten komen rond inventaris en contracten, en voor 12 uur zakelijke leiding. Bij elkaar is dat te weinig om het goed te kunnen regelen, maar met Firoez (zakelijke leider) is de afspraak gemaakt dat hij meer uren aanwezig zal zijn en de Meevaart ook als werkruimte kan gebruiken voor zijn bedrijf.
- Gebruikersgroepen krijgen een gebruikersovereenkomst voor een beperkte tijd. In die overeenkomst staat wat de ruimte kost en daarmee wordt ook aangegeven welk bedrag aan 'subsidie' men eigenlijk krijgt. Alle gebruikersgroepen – met uitzondering van de groepen die gewoon huur betalen – zullen zich over het gebruik moeten verantwoorden. De Meevaart kan alleen zijn bestaansrecht

bewijzen als er op een goede manier gebruik wordt gemaakt van de faciliteiten en als we dat ook aan de bewoners van de wijk kunnen laten zien.

- Het zijn afspraken die we gemaakt hebben voor een periode van drie maanden. In de loop van maart gaan we opnieuw kijken hoe het allemaal draait en nemen we opnieuw een besluit voor de volgende drie maanden. Beslissingen over de langere termijn willen we nu nog niet nemen. Daarvoor is het eerst nodig dat duidelijk wordt hoe het nieuwe bestuur van de Meevaart er uit gaat zien.

Er was veel begrip voor deze keuzes, maar meer nog was er enthousiasme over de plannen van de verschillende gebruikersgroepen. Tegelijkertijd was er ook een onderstroom in de bijeenkomst herkenbaar die gewoon wil dat het gebouw zonder problemen beschikbaar wordt gesteld aan de huidige groepen. Daarmee werd al een eerste voorschot genomen op het gesprek dat nog komen moet over hoe de rol en positie van de Meevaart te zien. De uitkomsten van dat gesprek bepalen mede hoe de toekomstige bestuursstructuur in te vullen. Maar ook dat is geen op zichzelf staand thema omdat het in belangrijke mate wordt beïnvloed door het dagelijks gebruik van het pand en de activiteiten van de groepen. Deze benadering is gekozen bij de invulling van de openingsdag. Daarin stonden de activiteiten zoals deze in de verschillende ruimten plaats (kunnen) vinden centraal. Met ruim 250 bezoekers werd deze dag een buitengewoon succes. Voor een aantal bezoekers was dat ook reden om ons te feliciteren met het succes. Maar juist hier past enige voorzichtigheid. Het echte succes zit hem niet in een geslaagde opening, maar in het iedere dag weer opnieuw maken van het verschil. Wat dat betreft ligt er nog een spannende weg voor ons.

27

Meer weten:

Linked-In: Meevaart Ontwikkelgroep

http://www.linkedin.com/groups/Meevaart-Ontwikkelgroep-4093205?trk=myg_ugrp_ovr

Facebook: Meevaart Ontwikkelgroep

https://www.facebook.com/groups/125783017521166/?bookmark_t=group

www.meevaart.nl (vanaf 1 april), tel.: 020 331 9131, pratenmet@meevaart.nl

